

MILAN KROUŽECKÝ – rozhlasová reportáž

„Život mě baví“

říká pan Milan Kroužecký, přestože v životě prožil nejednu těžkou chvíli. Narodil se 21. srpna 1948 v Závišíně u Mariánských Lázní.

„Dokonce jsem se narodil v kuchyni ... mým největším koníčkem je vaření. Já to mám asi od toho, že jsem se narodil v té kuchyni, k obědu mamince.“

Dvacáté narozeniny tedy slavil 21. srpna 1968, kdy začala ruská okupace Československa. Z oslavy samozřejmě sešlo.

„Večer jsem chytil partu kluků, tam jsem znal dva, jezdili jsme s gazíkem ... po Mariánských Lázních a dělali jsme takový různý věci proti Rusku, proti Sovětskému svazu, přemalovávali jsme, kde byl nějaký ruský název, tak jsme bílým vápnem přes to mazali. ...

Tím však jeho protesty proti okupaci neskončily.

Na jednom hotelu, kousek od mého bydliště, byla ohromná neon hvězda ruská, ve druhém patře na balkoně to bylo, a nás pět v tom gazíku, po zdi, po hromosvodu, a že tu hvězdu odstraníme a měli jsme jenom jednu pilku na železo ... tak jsme se tam střídali, trvalo to skoro dvě hodiny ... jsme to tam pižlali a shodili jsme ji nakonec.“

Ani další narozeniny pana Kroužeckého se neobešly bez problémů. Jednou ho dokonce zadržela policie, protože se onoho 21. srpna procházel po ulici celý v černém.

„... a najednou jeli policajti, chytli mě. Co tady děláte? Já jdu pro kamarády. Ne, vy provokujete! ... Proč máte černou košili a černý kalhoty? Já říkám: Protože se mi to líbí. ... Ne, vy provokujete, je 21. srpna! Ale já mám narozeniny! ...

Tak mě vodvedli do Benediktský, to je tam za rohem. ...

Tak jsem byl od 8 skoro do 11 zavřenej kvůli tomu, že jsem byl v černym.“

V dětství prodělal tuberkulózu, rodiče se brzo rozvedli, na učilišti zažil šikanu, jeho bratr spáchal sebevraždu, jako vedoucí oddělení v Kotvě musel odolávat tlaku vstoupit do Komunistické strany Československa. Přesto nám pan Milan Kroužecký předal spoustu životního optimismu.

„Život vám vždycky něco hodí pod nohy.“

„Člověk, kterej nemá překážky, tak vlastně nežije.“

„Prohrát, vyrovnat se s tím a mít chuť jít dál, to je umění.“